

система, овај Устав је још изразитије потврдио принцип да је радни народ носилац суверености. Он је „једини носилац власти и управљања друштвеним пословима.“ Но овај Устав од 1963. год. је у овом питању унео и извесну нејасноћу и конфузију јер помиње и грађане поред радних људи; истиче да и грађани врше власт и управљају друштвеним пословима, тако да се индиректно и грађани појављују као носиоци суверености. Према томе остаје нејасно ко је стварно титулар суверености – грађани или радничка класа или су то и један и други заједно. Иако не баш оригиналан као претходни, Устав СФРЈ од 1974. год. је у питању суверености одржао корак, па донекле и отишао даље јер је дефинитивно напустио принцип народне суверености и до краја уобличио нову концепцију политичког система социјалистичког самоуправљања. У основи тог новог политичког система је била и даље радничка класа, тако да се и одржала иста класна структура власти а тиме и исто решење суверености из претходних устава. Овај Устав предвиђа да су радничка класа и сви радни људи носиоци власти и управљања друштвеним пословима, те да ту власт врше и управљају друштвеним пословима организовани у различите облике самоуправних организација и заједница. И он понавља исту двосмисленост као и претходни (од 1963. год.) јер помиње као носиоце суверености и радничку класу и све радне људе. Шта више, он у различитим приликама помиње и грађане као субјекте самоуправног одлучивања (нпр. у месној заједници, општини, делегатском процесу и сл.) док самоуправно одлучивање, односно самоуправљање дефинише као неприкосновено и неотуђиво право и радног човека и грађанина, па испада да може да се говори и о суверености радних људи, радничке класе, али и грађана. Очигледно да је самоуправни политички систем имао у себи противуречност јер је тежио да се успостави као „систем за све“ (демократски) а то није било могуће у условима постојеће класне структуре у којој је доминирао водећи положај радничке класе. Зато социјалистичка демократија није могла да се ограничи и схвати у класном смислу, као облик диктатуре (власти) радничке класе јер је то неспојиво са логиком социјализма, његовог општег карактера и система у коме сви грађани треба да буду равноправни.

Наши најновији устави, и онај већ бивши Устав СР Југославије од 1992. год. али и републички (српски од 2006. год.) после слома социјализма и његове уставности напуштају принцип суверености радничке класе и враћају се концепцији народне (или тачније) односно грађанске суверености.